

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Okręgowy w Katowicach XXIV Wydział Własności Intelektualnej

w następującym składzie: Przewodniczący sędzia Jarosław Antoniuk

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2023 r. na posiedzeniu niejawnym w Katowicach

sprawy z wniosku (...) Inc. z siedzibą w E. S.

przy udziale P. M.

o udzielenie zabezpieczenia przed wniesieniem powództwa

postanawia:

I. zabezpieczyć roszczenia uprawnionej (...) Inc. z siedzibą E. S. przeciwko obowiązanej P. M. o zaniechanie naruszania majątkowych praw autorskich przysługujących uprawnionej do utworu w postaci rzeźby głowy lalki B. wprowadzanej do obrotu pod oznaczeniem (...) polegającego na wprowadzaniu do obrotu i oferowaniu do sprzedaży lalek pod oznaczeniem (...) o następujących kodach produktów : (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) i (...) oraz pod oznaczeniem (...) o następujących kodach produktów : (...) , (...) , (...) , (...) i (...)

poprzez:

zakazanie obowiązanej – na czas trwania postępowania – wprowadzania do obrotu i oferowania do sprzedaży lalek pod oznaczeniem (...) o następujących kodach produktów : (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) i (...) oraz pod oznaczeniem (...) o następujących kodach produktów : (...) , (...) , (...) , (...) i (...);

II. zabezpieczyć roszczenia uprawnionej (...) Inc. z siedzibą E. S. przeciwko obowiązanej P. M. o:

a. zaniechanie naruszania majątkowych praw autorskich przysługujących uprawnionej do utworu w postaci rzeźby głowy lalki B. wprowadzanej do obrotu pod oznaczeniem (...) polegającego na wprowadzaniu do obrotu i oferowaniu do sprzedaży lalek pod oznaczeniem (...) o następujących kodach produktów : (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) i (...) oraz pod oznaczeniem (...) o następujących kodach produktów : (...) , (...) , (...) , (...) i (...);

b. usunięcie skutków naruszenia majątkowych praw autorskich przysługujących uprawnionej do utworu w postaci rzeźby głowy lalki B. wprowadzanej do obrotu pod oznaczeniem (...), przez zniszczenie lalek wprowadzanych do obrotu pod oznaczeniem (...) o następujących kodach produktów : (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) i (...) oraz pod oznaczeniem (...) o następujących kodach produktów : (...) , (...) , (...) , (...) i (...);

poprzez:

nakazanie zajęcia – na czas trwania postępowania – będących własnością obowiązanej lalek wprowadzanych do obrotu pod oznaczeniem (...) o następujących kodach produktów : (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) , (...) i (...) oraz pod oznaczeniem (...) o następujących kodach produktów : (...) , (...) , (...) , (...) i (...) znajdujących się w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez obowiązaną ((...) , (...))-(...) L.) oraz we wszystkich innych ujawnionych przez komornika miejscach, w których przechowywane lub składowane są w/w lalki;

- A. modna L. ozdób ubrania naklejkami (...) o wyglądzie ,
- A. L. pływaczka nurek z D. (...) o wyglądzie: ,
- A. lalka zestaw TOALETKA i akcesoria (...) o wyglądzie: ,
- A. L. meble K. światło dźwięk (...) o wyglądzie: ,
- A. L. domek SZAFKA garderoba ubranka (...) o wyglądzie: ,
- A. (...) zawody dla kobiet ubranka (...) o wyglądzie: ,
- A. L. Księżniczka w balowej sukni (...) o wyglądzie: ,
- A. L. tancerka w niebieska sukienka (...) o wyglądzie: ,
- A. L. Dżokejka z koniem akcesoria (...) o wyglądzie: ,
- A. L. z długimi włosami w sukience (...) o wyglądzie: ,
- E. urocza L. modelka z blond włosami (...) o wyglądzie: ,
- E. L. w wieczorowej sukni + akcesoria (...) o wyglądzie: ,
- E. elegancka L. + skrzypce (...) o wyglądzie: ,
- E. L. w balowej sukni eleganckie buty (...) o wyglądzie: ,
- E. L. modelka + plecak z cekinami (...) o wyglądzie:

Obowiązana oferuje również na portalu S. i sprzedaje następujące lalki:

- A. L. księżniczka syrenka motyl (...) o wyglądzie: ,
- A. Bajkowa L. księżniczka fryzjer (...) o wyglądzie: .

Obowiązana sprzedaje także produkty A. (...) TOREBCE Zestaw lalka ubrania (...) i A. L. z koniem DŻOKEJKA I KONIK koń (...) (akt notarialny – protokół otwarcia stron internetowych – k. 238-370, wydruk ofert sprzedaży na stronie o domenie (...) – k. 403-421, wydruk ofert sprzedaży na portalu S. – k. 427-473, faktura VAT nr (...) – k. 423, faktura VAT nr (...) – k. 424).

Ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd oparł się na dokumentach szczegółowo wskazanych przy każdej z okoliczności. Dokumentom tym należało przypisać walor wiarygodności, ponieważ na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału Sąd nie uznał, aby ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności mogące z urzędu budzić co do nich wątpliwości.

Ponadto, zauważyć trzeba, że sąd nie jest zobligowany do wskazania w uzasadnieniu orzeczenia przyczyn niewzięcia pod uwagę dowodów, które nie dotyczyły faktów istotnych dla rozstrzygnięcia i z tego względu nie stanowiły i nie mogły stanowić podstawy dla ustalenia stanu faktycznego sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2000 r., sygn. akt IV CKN 109/00, LEX nr 532102).

Sąd zważył, co następuje.

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie w przeważającej części.

Zgodnie z art. 730 § 1 k.p.c., w każdej sprawie cywilnej podlegającej rozpoznaniu przez sąd lub sąd polubowny można żądać udzielenia zabezpieczenia. Według art. 734 zd. 1 k.p.c., do udzielenia zabezpieczenia właściwy jest sąd, do którego właściwości należy rozpoznanie sprawy w pierwszej instancji.

Przepis art. 730¹ § 1, 2 i 3 k.p.c. wskazuje, że udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia, a interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie, zaś przy wyborze sposobu zabezpieczenia sąd uwzględni interesy stron lub uczestników postępowania w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należytą ochronę prawną, a obowiązanego nie obciążać ponad potrzebę.

Norma art. 738 k.p.c. stanowi natomiast, iż sąd rozpoznaje wniosek o udzielenie zabezpieczenia w jego granicach, biorąc za podstawę orzeczenia materiał zebrany w sprawie. Według art. 733 k.p.c., udzielając zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania w sprawie, sąd wyznacza termin, w którym pismo wszczynające postępowanie powinno być wniesione pod rygorem upadku zabezpieczenia. Termin ten nie może przekraczać dwóch tygodni.

Zgodnie z art. 755 § 1 k.p.c., jeżeli przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd udziela zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni, nie wyłączając sposobów przewidzianych dla zabezpieczenia roszczeń pieniężnych. W szczególności sąd może unormować prawa i obowiązki stron lub uczestników postępowania na czas trwania postępowania (art. 755 § 1 zd. 2 pkt 1 k.p.c.), a także ustanowić zakaz zbywania przedmiotów lub praw objętych postępowaniem (art. 755 § 1 zd. 2 pkt 2 k.p.c.).

Przepis art. 731 k.p.c. wskazuje, że zabezpieczenie nie może zmierzać do zaspokojenia roszczenia, chyba że ustawa stanowi inaczej. Jednakże według art. 755 § 2¹ k.p.c. przepisu tego nie stosuje się, jeżeli zabezpieczenie jest konieczne dla odwrócenia grożącej szkody lub innych niekorzystnych dla uprawnionego skutków. Z kolei według art. 756² § 1 pkt 1 k.p.c., uwzględniając wniosek o zabezpieczenie przez uregulowanie stosunków na czas trwania postępowania, sąd, na wniosek uprawnionego, może w postanowieniu o udzieleniu zabezpieczenia zagrozić obowiązanemu nakazaniem zapłaty określonej sumy pieniężnej na rzecz uprawnionego na wypadek naruszenia obowiązków określonych w tym postanowieniu.

Wymóg uprawdopodobnienia roszczenia oznacza konieczność uprawdopodobnienia faktów, z których jest ono wywodzone. Nie jest przy tym dopuszczalne przyjęcie, iż roszczenie jest wiarygodne w jakimś procencie, ani zabezpieczenie go w takim stosunku (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 1997 r., sygn. akt I ACz 735/97, LEX nr 32272). Odnosi się ono zarówno do okoliczności faktycznych, na których opiera się roszczenie i które powinny być przedstawione, a ich istnienie jest prawdopodobne w świetle dowodów oferowanych przez uprawnionego, jak i do podstawy prawnej roszczenia, która powinna być również prawdopodobna w tym znaczeniu, że dochodzone roszczenie znajduje podstawę normatywną. Przyjmuje się przy tym, że roszczenie można uznać za uprawdopodobnione, jeżeli prima facie istnieje szansa na jego istnienie (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 września 2012 r., sygn. akt I ACz 850/12, LEX nr 1217686, A. Jakubecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom II. Art. 730-1217, System Informacji Prawnej LEX, 2019).

Uprawdopodobnienie oznacza uzasadnienie zgłoszonych twierdzeń, w tym przypadku twierdzeń o istnieniu roszczenia, które ma być zabezpieczone, dające przekonanie o ich prawdopodobieństwie, a nawet pewność, będące wynikiem postępowania zmierzającego do poznania rzeczywistości, ale bez zachowania szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym. Stąd też uprawdopodobnienie określa się niekiedy jako ułatwione postępowanie dowodowe, surogat, namiastkę dowodu niedającą pewności, lecz tylko wiarygodność (prawdopodobieństwo) twierdzenia o jakimś fakcie. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 kwietnia 2012 r., sygn. akt I ACz 530/12, LEX nr 1171327, A. Jakubecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom II. Art. 730-1217, System Informacji Prawnej LEX, 2019)

Uprawdopodobnienie jest pojmowane, jako środek zastępczy dowodu w ścisłym znaczeniu, nie dający pewności, a wyłącznie prawdopodobieństwo twierdzenia o jakimś fakcie i stanowi odstępstwo od ogólnej reguły dowodzenia twierdzonych faktów na korzyść tej strony, której ustawa zezwala w określonym wypadku na uprawdopodobnienie faktu, na który się powołuje zamiast udowadniania go. Od swobodnej oceny sądu zależy uznanie, czy dokonane na podstawie uprawdopodobnienia ustalenia są na tyle wiarygodne, by na tej podstawie można było uznać za uprawdopodobnione fakty, na które strona się powołuje. Przeprowadza się je za pomocą środków nieskrępowanych wymaganiami stawianymi co do formy przez przepisy kodeksu postępowania cywilnego. Ze względu na specyfikę postępowania zabezpieczającego jako przyspieszonego, odformalizowanego postępowania, przyjmuje się, że uprawdopodobnienie nie wymaga niepodważalnych dowodów istnienia roszczenia, jednak nie oznacza to, że każde twierdzenie uprawnionego o istnieniu roszczenia stanowi jego uprawdopodobnienie (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 lutego 2015 r., sygn. akt V ACz 66/15, LEX nr 1630514, postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 września 2019 r., sygn. akt I C 481/17, LEX nr 3026049, E. Marszałkowska-Krześ (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Warszawa 2020).

Uprawdopodobnienie roszczenia w postępowaniu zabezpieczającym, przy uwzględnieniu treści art. 243 k.p.c., oznacza, że uprawniony przedstawi i należycie uzasadni twierdzenia, które stanowią podstawę dochodzonego roszczenia. Uprawdopodobnienie dotyczy przy tym dwóch aspektów, bowiem odnosi się ono zarówno do okoliczności faktycznych, na których opiera się roszczenie i które powinny być przedstawione, a ich istnienie prawdopodobne w świetle dowodów oferowanych przez uprawnionego, jak i do podstawy prawnej roszczenia, które powinno być również prawdopodobne. Należy przyjąć, że roszczenie jest uprawdopodobnione, jeżeli istnieje szansa na jego istnienie. Niewątpliwie ów wniosek może się w ostatecznym rezultacie okazać fałszywy w świetle głębszej analizy stanu faktycznego i prawnego. To jednak nie ma wpływu na ocenę zasadności udzielenia zabezpieczenia, gdyż istotą postępowania zabezpieczającego jest to, że sąd dokonuje jedynie pobieżnej analizy dostarczonego przez wnioskodawcę materiału dowodowego niekoniecznie odpowiadającego wymogom stawianym dowodom przeprowadzanym w toku procesu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2014 r., sygn. akt I ACz 282/14, LEX nr 1467035, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 stycznia 2014 r., sygn. akt V ACz 1061/13, LEX nr 1428110, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 1997 r., sygn. akt I ACz 735/97, LEX nr 32272).

Obie przesłanki zasadności żądania udzielenia zabezpieczenia statutowane w przepisie art. 730¹ § 1 k.p.c. muszą być spełnione kumulatywnie. Celowym i dopuszczalnym jest badanie przesłanki w postaci uprawdopodobnienia interesu prawnego w zabezpieczeniu dopiero po uprzednim ustaleniu, że została spełniona pierwsza z przesłanek udzielenia zabezpieczenia, wymienionych w przepisie art. 730¹ § 1 k.p.c., tj. uprawdopodobnienie roszczenia. Brak dochowania pierwszej z przesłanek definitywnie wyłącza możliwość uwzględnienia wniosku o udzielenie zabezpieczenia (por. postanowienie Sąd Apelacyjny we Wrocławiu z dnia 2 lutego 2012 r., sygn. akt I ACz 181/12, LEX nr 1109531, A. Marciniak (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom IV. Komentarz. Art. 730–1095¹, Warszawa 2020).

Sposób uprawdopodobnienia roszczenia w każdym przypadku będzie jednak zależał od stanu faktycznego konkretnej sprawy. W każdym razie muszą istnieć podstawy do przypuszczenia, że roszczenie istnieje w rzeczywistości. Do udzielenia zabezpieczenia nie jest więc wystarczające samo stwierdzenie wierzyciela, że roszczenie istnieje, lecz musi być poparte odpowiednimi twierdzeniami, ale nie jest również wymagane jego udowodnienie. Sąd rozpoznając wniosek o udzielenie zabezpieczenia powinien dokonać oceny przesłanek uprawdopodobniających roszczenie na podstawie materiału, znajdującego się w aktach sprawy. Oceny prawdopodobieństwa istnienia roszczenia sąd dokonuje przed wydaniem postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia, na podstawie posiadanego materiału procesowego. Jeżeli zabezpieczenie ma nastąpić przed wszczęciem postępowania w sprawie albo w jego początkowym stadium (przed wymianą pism przygotowawczych i pierwszą rozprawą), podstawą ustalenia prawdopodobieństwa istnienia roszczenia będą na ogół twierdzenia wnioskodawcy przytoczone na uzasadnienie wniosku, o ile nie budzą wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 lutego 2014 r., sygn. akt I ACz 283/14, LEX nr 1469495 oraz A. Jakubecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom II. Art. 730-1217, System Informacji Prawnej LEX, 2019).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że uprawniony uprawdopodobnił fakty, z których wywodzi swoje roszczenia.

Biorąc pod uwagę złagodzony rygor dowodowy w postępowaniu zabezpieczającym, przejawiający się w konieczności jedynie uprawdopodobnienia przez wnioskodawcę faktów i następnie roszczenia, nie zaś ich wykazania, uznać należało, że w świetle dokumentów przedstawionych przez uprawnionego wysoce prawdopodobne jest stworzenie kształtu głowy lalki (...) przez (...) (...). Za prawdopodobne należało także uznać zawarcie przez (...) (...) i uprawnionego pisemnej umowy o świadczenia usług rzeźbiarskich i dokonanie na jej podstawie skutecznego przeniesienia praw autorskich majątkowych na rzecz M., Inc. (...) pod uwagę charakter postępowania zabezpieczającego, złożone przed notariuszem oświadczenie o stworzeniu dzieła, a także o zawarciu umowy w oparciu o wzór załączony do aktu notarialnego, należało przyjąć za dowód wystarczający do uznania przez Sąd faktów stworzenia kształtu głowy lalki (...) przez (...) (...) oraz zawarcie przez nią z uprawnionym pisemnej umowy o świadczenia usług rzeźbiarskich i dokonanie na jej podstawie skutecznego przeniesienia praw autorskich majątkowych na jego rzecz za uprawdopodobnione. Na marginesie zaznaczyć należy, że taki dowód nie będzie mógł zostać uznany za należyte wykazujący fakt przeniesienia autorskich praw majątkowych, gdyż dla w/w czynności ustawa zastrzega formę pisemną pod rygorem nieważności, stąd też wymogi rygoru dowodowego postępowania zwykłego spełniać będzie jedynie oryginał lub odpis zawartej przez w/w podmioty umowy na piśmie.

Za uprawdopodobnione uznać także należy sprzedaż i oferowanie do sprzedaży przez P. M. lalek (...) oznaczonych numerami (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) oraz lalki (...) oznaczonych numerami (...), (...), (...) i (...). Powyższe wynika w sposób bezsprzeczny z treści wydruków ofert na portalach Allegro i S., a także z faktur VAT. Uprawniony zdołał jednocześnie uprawdopodobnić fakt sprzedaży przez obowiązującą lalek (...) oznaczonych numerami (...) i (...), co wynika z treści załączonych faktur VAT. Zauważyć jednak należy, że powyższe lalki nie są objęte żadną z ofert na portalach internetowych, których wydruki załączono do wniosku i co za tym idzie nie jest możliwe ustalenie wyglądu ich głowy.

Materiał dowodowy zaofiarowany przez uprawnionego nie zawiera żadnego dowodu wskazującego na fakt zwielokrotnienia i reklamowania przez obowiązującą powyższych lalek. Nie wynika z niego ażeby obowiązująca produkowała lalki o głowach stworzonych na bazie rzeźby (...). Uprawniony nie zdołał także uprawdopodobnić, że obowiązująca oferuje i wprowadza do obrotu inne lalki niż te, których numery podano powyżej. Tym samym roszczenia w powyższym zakresie Sąd uznał za nieuprawdopodobnione, co przełożyło się na oddalenie wniosku w tej części.

Uprawniony oparł swoje roszczenia na przepisach ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz. U. 2022 poz. 2509, zwanej dalej „p.a.p.p.”).

Z racji, że kształt głowy lalki (...) powstał w Stanach Zjednoczonych i został stworzony przez obywatelkę tego państwa, przed przystąpieniem do oceny, czy stanowi on utwór należy ustalić, czy podlega on ochronie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z art. 5 p.a.p.p. jej przepisy stosuje się do utworów:

- 1) których twórca lub współtwórca jest obywatelem polskim lub
- 1¹) których twórca jest obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym
- 2) które zostały opublikowane po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo równocześnie na tym terytorium i za granicą, lub
- 3) które zostały opublikowane po raz pierwszy w języku polskim, lub
- 4) które są chronione na podstawie umów międzynarodowych, w zakresie, w jakim ich ochrona wynika z tych umów.

W niniejszej sprawie żaden z przypadków, o których mowa w art. 5 pkt. 1-3 nie zachodzi, dlatego też zasadne jest ustalenie, czy kształt głowy lalki stworzony poza (...) przez obywatela państwa nienależącego do (...) i który to kształt został po raz pierwszy udostępniony w USA podlega ochronie w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umów międzynarodowych.

W tym celu należy zauważyć, że zarówno Rzeczpospolita Polska, jak i Stany Zjednoczone Ameryki ratyfikowały Konwencję Berneńską z dnia 9 września 1886 r. o ochronie utworów literackich i artystycznych (Dz. U. 1935 nr 84 poz. 515), zmienioną następnie m. in. Aktem Paryskim Konwencji Berneńskiej o Ochronie Dzieł Literackich i Artystycznych z dnia 24 lipca 1971 r. (Dz. U. 1990 nr 82 poz. 474). Jak wynika z danych zawartych w rejestrze depozytariusza Konwencji Berneńskiej – Światowej Organizacji Własności Intelektualnej w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej Konwencja weszła w życie dnia 28 stycznia 1920 r., natomiast Akt Paryski dnia 22 października 1994 r. W stosunku do Stanów Zjednoczonych zarówno Konwencja Berneńska, jak również Akt Paryski weszły w życie dnia 1 marca 1989 r. (https://www.wipo.int/wipolex/en/treaties/ShowResults?start_year=ANY&end_year=ANY&search_what=C&code=ALL&treaty_id=15). Zgodnie z art. 32 ust. 1 zd. 1 Aktu Paryskiego traktat ten zastępuje w stosunkach między państwami należącymi do Związku – w zakresie, w którym ma zastosowanie – Konwencję Berneńską z dnia 9 września 1886 r. i następne akty jej rewizji, z kolei Związek, zgodnie z art. 1, stanowią państwa, do których ma zastosowanie Konwencja. Dlatego też właściwym będzie powołanie się na treść Aktu.

Według art. 5 ust. 1 Aktu Paryskiego w odniesieniu do dzieł, co do których autorom przysługuje ochrona na podstawie niniejszej konwencji, autorzy w państwach należących do Związku, innych niż państwa pochodzenia dzieła, korzystają z praw, jakie odpowiednie ustawy przyznają aktualnie lub przyznają w przyszłości swoim obywatelom, jak też z praw specjalnie przyznanych przez niniejszą konwencję. Natomiast art. 5 ust. 4 lit. a zd. 1 stanowi, że za państwo pochodzenia uważa się w odniesieniu do dzieł opublikowanych po raz pierwszy w jednym z państw należących do Związku - to państwo. Z racji, że kształt głowy lalki został po raz pierwszy opublikowany w Stanach Zjednoczonych w roku 1998, a więc w czasie, w którym Konwencja i Akt były w mocy w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej, jak i w stosunku do Stanów Zjednoczonych, należy wywnioskować, że utwór ten podlega w Rzeczypospolitej Polskiej ochronie na takich samych zasadach, na jakich podlegają utwory obywateli polskich, dlatego też w odniesieniu do utworu uprawnionego znajdują w całości zastosowanie przepisy p.a.p.p.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 p.a.p.p. przedmiotem prawa autorskiego jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (utwór). Jednocześnie art. 1 ust. 2 p.a.p.p. wymienia utwory plastyczne jako przykładowe przedmioty prawa autorskiego.

Dla zakwalifikowania danego dobra niematerialnego jako przedmiotu prawa autorskiego należy wykazać, że jest po pierwsze – rezultatem pracy człowieka, po drugie – przejawem działalności twórczej jako uzewnętrznionego rezultatu procesu intelektualnego, po trzecie – ma indywidualny charakter, po czwarte – jest ustalony. Poprzez ustalenie utworu rozumie się przy tym nie utrwalenie poprzez nadanie postaci materialnej, tylko uzewnętrznienie umożliwiające jego identyfikację oraz poznanie przez inne jak autor osoby. Utwory spełniające te cechy podlegają ochronie niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia. Nieistotne są także zamiar ich stworzenia, przeznaczenie oraz ewentualna użyteczność (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2020 r., sygn. akt I CSK 513/18, LEX nr 3044356).

Za przedmiot prawa autorskiego uznaje się tylko taki przejaw ludzkiej aktywności, który choćby w minimalnym stopniu odróżnia się od innych rezultatów takiego samego działania. Przedmiot zatem praw autorskich posiada cechę nowości (oryginalności), której stopień nie ma zasadniczego znaczenia. Warunkiem uznania określonego rezultatu za utwór w ujęciu cytowanego powyżej przepisu jest samodzielne stworzenie przez jego twórcę oznaczonego bytu niematerialnego utrwalonego w dowolny sposób. Jednocześnie wypada zaznaczyć, że nie każdy przejaw działalności twórczej może być uznany za utwór, a jedynie tylko taki przejaw, który posiada cechę go indywidualizującą. Indywidualny charakter utworu występuje, gdy jest w nim odcisnięte osobiste piętno twórcy, w taki sposób, że jest

on niepowtarzalny (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 grudnia 2020 r., sygn. akt V AGa 652/18, Legalis).

Na potrzeby postępowania zabezpieczającego, kierując się testem statystycznej jednorazowości (na tym etapie ograniczonym do oceny intuicyjnej), przyjmując obiektywną koncepcję indywidualności, biorąc pod uwagę szeroki zakres swobody twórczej przy tworzeniu wizerunku i kształtu głów lalek, z uwagi na użyte w odlewach głów lalki (...) łącznie ogólny kształt odlewu, w tym w szczególności rysy twarzy, głębokość oczodołów, kształt nosa, obrys głowy z profilu, rozmiar czoła, kształt szczęki, żuchwy i brody oraz poziom wypełnienia i kształt ust należało przyjąć, że głowa ta, odznaczając się oryginalnym i indywidualnym charakterem, które to są determinowane personalnymi umiejętnościami i zdolnościami (...) (...) oraz będąc przy tym ustalonymi rezultatami jej pracy, są utworami w rozumieniu p.a.p.p.

Według art. 79 ust. 1 pkt 1 i 4 p.a.p.p. uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać zaniechania naruszania od osoby, która naruszyła te prawa, a także może na wniosek uprawnionego orzec o bezprawnie wytworzonych przedmiotach oraz środkach i materiałach użytych do ich wytworzenia, w szczególności może orzec o ich wycofaniu z obrotu, przyznaniu uprawnionemu na poczet należnego odszkodowania lub zniszczeniu.

Legitymację czynną do wystąpienia z powództwem o naruszenie autorskich praw majątkowych ma twórca, jego następca prawny (nabywca praw autorskich majątkowych, spadkobierca) lub podmiot pierwotnie nabywający prawa autorskie (pracodawca w przypadku oprogramowania komputerowego – art. 74 ust. 3 p.a.p.p.), jak również licencjobiorca wyłączny (w zakresie objętym umową licencyjną), chyba że umowa licencyjna stanowi inaczej (art. 67 ust. 4 p.a.p.p.) (por. P. Podrecki [w:] Prawo autorskie i prawa pokrewne. Komentarz, red. D. Flisak, Warszawa 2015, art. 79, LEX; J. Bleszyński [w:] Prawo autorskie. System Prawa Prywatnego, tom 13, red. J. Barta, Warszawa 2017, art. 79, Legalis; J. Barta, R. Markiewicz [w:] M. Czajkowska-Dąbrowska, Z. Cwiakalski, K. Felchner, E. Traple, J. Barta, R. Markiewicz, Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz, Warszawa 2011, art. 79, LEX).

W oparciu o powyższe, uwzględniając, że (...) (...) skutecznie przeniosła na rzecz uprawnionego majątkowe prawa autorskie do utworu (...) należy stwierdzić, że jest on legitymowany do wystąpienia z niniejszym wnioskiem i objętymi nim roszczeniami. Tym samym należało rozważyć, czy sprzedaż oraz oferowanie do sprzedaży lalek oznaczonych numerami (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...) stanowi naruszenie majątkowych praw autorskich uprawnionego.

Naruszenie występuje w przypadku, gdy dochodzi do korzystania z elementów twórczych utworu bez zgody uprawnionego, jeśli równocześnie korzystający nie może powołać się na podstawę ustawową legitymizującą takie korzystanie. Korzystanie będzie oznaczać eksploatację utworu (jego chronionych części) w prawnie relewantny sposób (tj. głównie na którymś z uznanych pól eksploatacji). Korzystającym jest osoba sprawująca decydującą kontrolę nad zachowaniem odnoszącym się do utworu, znajdującym się w sferze monopolu autorskiego (por. A. Matlak, T. Targosz, E. Traple [w:] Komentarz do ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych [w:] Ustawy autorskie. Komentarze. Tom II, red. R. Markiewicz, Warszawa 2021, art. 79 – nb. 2 i 30, LEX).

W realiach niniejszej sprawy należało stwierdzić, że lalki sprzedawane i oferowane przez obowiązującą do sprzedaży na portalach (...) i S. o numerach (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...) posiadają niemalże wszystkie twórcze elementy utworu w postaci głowy lalki (...). Tymi elementami są tożsamy kształt głowy, linia i rozmiar czoła, obrys głowy patrząc z profilu, rysy twarzy kształtowane przez wydatne kości policzkowe, głębokość oczodołów i rozmiar oczu, kształt nosa (lekko zadarty), kształtu brody i podbródka (zaokrąglony), rozmiar i kształt warg (szerokie, rozchylone w półuśmiechu). Należy także zauważyć, że taki sam jest układ i proporcje elementów oraz detali twarzy. Jednocześnie należało stwierdzić, że sprzedaż i oferowanie do sprzedaży w/w lalek stanowi korzystanie z twórczych elementów utworu uprawnionego na polu eksploatacji w postaci rozpowszechniania, co rzecz jasna stanowi działanie o charakterze zarobkowym i zawodowym. W konsekwencji Sąd stwierdził, że obowiązująca w powyższym zakresie wkroczyła w obszar wyłącznych uprawnień M., Inc. (...) samym w realiach niniejszej sprawy należało orzec, że obowiązująca oferując do sprzedaży i sprzedając powyższe lalki narusza

praw autorskie majątkowe uprawnionego do kształtu głowy (...), dlatego też w tej części roszczenie zostało przez uprawnionego uprawdopodobnione.

Obowiązana sprzedaje także lalki oznaczone numerami (...) i (...), co wynika z załączonych do wniosku faktur VAT, jednakże w materiale dowodowym brak jest zdjęć/materiałów przedstawiających głowę tych lalek, co uniemożliwiło dokonanie oceny ich podobieństw i różnic z utworem uprawnionego pod kątem ewentualnego inkorporowania do nich twórczych elementów utworu (...), w konsekwencji czego roszczenie w powyższym zakresie jawi się jako nieuprawdopodobnione, dlatego też w tej części wniosek podlegał oddaleniu.

Przepis art. 730¹ k.p.c. nie zawiera definicji interesu prawnego, ale wskazuje, na czym polega jego wykazanie, aby możliwe było dokonanie zabezpieczenia roszczenia. Interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia polega w szczególności na wskazaniu przez podmiot składający wniosek o udzielenie zabezpieczenia, że brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie lub w sprawach, w których wydane orzeczenie nie będzie nadawać się do wykonania w postępowaniu egzekucyjnym. Uprawdopodobnienie interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia wiąże się ze wskazaniem dwóch okoliczności, które przemawiają za udzieleniem zabezpieczenia, tj. uniemożliwienie wykonania orzeczenia, albo możliwość powstania poważnych trudności w jego wykonaniu lub osiągnięciu celu, dla którego prowadzone jest postępowanie. W typowych przypadkach interes prawny wyraża się w tym, że brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia. Oceny interesu prawnego jako „potrzeby” udzielenia zabezpieczenia należy dokonywać według kryteriów obiektywnych, na podstawie całokształtu okoliczności sprawy, a nie według kryteriów subiektywnych, czyli subiektywnego odczucia uprawnionego o potrzebie udzielenia zabezpieczenia w danym przypadku (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 lipca 2017 r., sygn. akt I ACz 665/17, LEX nr 2330638 i A. Jakubecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom II. Art. 730-1217, System Informacji Prawnej LEX, 2019).

Interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje nie tylko wtedy, gdy zachodzi potrzeba zapewnienia wykonania zapadłego w sprawie orzeczenia, lecz również wtedy, gdy istnieje potrzeba zabezpieczenia osiągnięcia celu postępowania w sprawie w inny sposób albo mówiąc inaczej, gdy dla osiągnięcia celu postępowania w sprawie konieczne jest udzielenie uprawnionemu tymczasowej ochrony prawnej w toku postępowania. Konieczność odwrócenia szkody lub innych niekorzystnych skutków jest szczególnym przejawem interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia. W tego rodzaju przypadkach celem zabezpieczenia jest antycypacja przyszłego merytorycznego orzeczenia, czyli prowizoryczne zaspokojenie uprawnionego. Tymczasowe zaspokojenie roszczenia może wchodzić w grę w sprawach, w których zapadają orzeczenia zdadne wprawdzie do egzekucyjnego wykonania, ale w których sens ochrony prawnej wyraża się w tym, aby jak najszybciej przerwać bezprawne działania, np. w sprawach o zaniechanie czynności, lub im zapobiec. W takich przypadkach przy zabezpieczeniu nie chodzi wcale o zapewnienie wykonalności wyroku w drodze egzekucji; ta zresztą najczęściej nie budzi wątpliwości. Chodzi zaś o to, że zakaz wynikający z przyszłego orzeczenia pojawi się zbyt późno, przez co uprawniony poniesie skutki niedozwolonych działań przeciwnika. W tych przypadkach zabezpieczenie może polegać na wydaniu określonych zakazów, a nawet nakazów (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 maja 2013 r., sygn. akt I ACz 766/13, LEX nr 1313388, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 sierpnia 2017 r., sygn. akt V ACz 806/17, LEX nr 2348546, postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2012 r., sygn. akt I ACz 692/12, LEX nr 1135411 oraz A. Jakubecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom II. Art. 730-1217, System Informacji Prawnej LEX, 2019).

Treść postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia roszczenia niepieniężnego może nie różnić się od merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli oczywiście uprawniony wykaże, że bez takiego zabezpieczenia będzie narażony na szkodę albo inne niekorzystne skutki. Dotyczy to także sytuacji, w której szkoda lub inne niekorzystne następstwa wprawdzie już zaistniały, ale możliwa jest ich dalsza eskalacja. Konieczność odwrócenia szkody lub innych niekorzystnych dla uprawnionego skutków jest szczególnym przejawem interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia. Dlatego też okoliczność ta powinna być zatem zgodnie z art. 730¹ § 1 k.p.c. uprawdopodobniona (por. postanowienie Sądu

Apelacyjny w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACz 590/13, LEX nr 1313386, por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACz 2179/12, LEX nr 1267324, postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 9 lutego 2012 r., sygn. akt I ACz 196/12, LEX nr 1267324 oraz A. Jakubecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom II. Art. 730-1217, System Informacji Prawnej LEX, 2019 i A. Marciniak (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom IV. Komentarz. Art. 730-1095¹, Warszawa 2020).

Uprawniony należycie uprawdopodobnił swój interes prawny w uzyskaniu zabezpieczenia, gdyż, aby nie wystąpiły niekorzystne dla niego skutki, konieczne jest niezwłoczne zapewnienie ochrony przysługujących mu autorskich praw majątkowych oraz związanych z nimi interesów gospodarczych. Brak zabezpieczenia i długotrwałe oczekiwanie na prawomocne rozstrzygnięcie Sądu pozbawi uprawnionego ochrony prawnej i uniemożliwi osiągnięcie celu postępowania głównego. Korzystanie przez obowiązaną w jego toku ze spornego utworu będzie utrzymywać skutki naruszenia, których usunięcie w przyszłości może okazać się bardzo utrudnione, jeśli w ogóle możliwe. Dopuszczenie do dalszych bezprawnych działań może narażać uprawnionego na stałe zwiększanie wymiaru wyrządzanych mu szkód, równocześnie przysparzając obowiązaną nienależnych korzyści. Sąd udziela zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych nie po to, by uchronić uprawnionego przed „formalnym” wkroczeniem w sferę jego wyłączności, ale przed szczególnie dotkliwymi skutkami takiego wkroczenia, które bez wątpienia w niniejszej sprawie już wystąpiły, jako że naruszenia, o których zakazanie uprawniony wnioskuje, już się dokonały, ale także z dużym prawdopodobieństwem będą powtarzały się w przyszłości, na co wskazują przedstawione przez uprawnionego dowody.

Sąd rozpoznając wniosek o udzielenie zabezpieczenia powinien nie tylko dokonać oceny, czy wskazane przez uprawnionego we wniosku o udzielenie zabezpieczenia okoliczności warunkujące jego udzielenie znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym, czy też znajdują usprawiedliwienie we wskazanej podstawie faktycznej żądania udzielenia ochrony prawnej, ale także czy wskazane sposoby udzielenia zabezpieczenia są adekwatne do ochrony prawnej, która ma zostać udzielona uprawnionemu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1961 r., sygn. akt IV CZ 54/61, LEX nr 105837, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 1968 r., sygn. akt I CZ 10/68, LEX nr 879 oraz A. Marciniak (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom IV. Komentarz. Art. 730-1095¹, Warszawa 2020 i A. Jakubecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom II. Art. 730-1217, System Informacji Prawnej LEX, 2019).

Zastosowane przez sąd sposoby zabezpieczenia powinny zapewnić w danym wypadku osiągnięcie celu postępowania zabezpieczającego. Sąd może więc zastosować każdy sposób zabezpieczenia, jaki uzna w danych okolicznościach za najbardziej odpowiedni, nie wyłączając sposobów zabezpieczenia przewidzianych w przepisach o zabezpieczeniu roszczeń pieniężnych. Mimo, iż przepis art. 755 k.p.c. pozostawia sądowi swobodę wyboru sposobu zabezpieczenia, nie oznacza to dowolności. Przede wszystkim sąd jest związany żądaniem wniosku co do sposobu zabezpieczenia, zatem ma możliwość wyboru, gdy uprawniony we wniosku wskazał kilka sposobów zabezpieczenia, a zastosowanie jednego z nich lub niektórych wystarcza do zabezpieczenia jego roszczenia albo zabezpieczenie ma nastąpić w sprawie. Z reguły brak obaw o egzekucyjne wykonanie orzeczeń nakładających obowiązek zaniechania. Osiągnięcie celu postępowania w sprawie w rozumieniu art. 730¹ § 2 k.p.c. należy wiązać z rodzajem ochrony prawnej, której udzielenia żąda się w postępowaniu cywilnym. O istnieniu podstawy zabezpieczenia można więc mówić wtedy, gdy bez zabezpieczenia ochrona prawna udzielona w merytorycznym orzeczeniu w sprawie okaże się niepełna (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt I ACz 302/13, LEX nr 1322662, A. Jakubecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom II. Art. 730-1217, System Informacji Prawnej LEX, 2019 oraz E. Marszałkowska-Krześ (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Warszawa 2020).

Zakazy niedozwolonych działań albo nakazy dokonania określonych czynności przez obowiązanego odgrywają szczególną rolę przy zabezpieczeniu roszczeń o zaniechanie z zakresu prawa własności intelektualnej, zwalczania nieuczciwej konkurencji czy roszczeń negatoryjnych. Pozwalają one bowiem przerwać niedozwoloną działalność jeszcze przed merytorycznym rozstrzygnięciem sprawy. „Zaspokojenie” roszczenia w drodze jego nowacyjnego zabezpieczenia ma zawsze tymczasowy (prowizoryczny) charakter. Przy orzekaniu tego sposobu zabezpieczenia sąd powinien szczególnie wnikliwie wyważyć interesy obu stron oraz ewentualność uzależnienia wykonania

zabezpieczenia od złożenia kaucji (art. 739 k.p.c.) (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt V CZ 86/16, LEX nr 2166392, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. akt V ACz 251/17, LEX nr 2284753).

W niniejszej sprawie zastosować należało każdy z dwóch sposobów zabezpieczenia zmodyfikowany w sposób odpowiadający zakresowi udzielonego zabezpieczenia, który to sposób mieści się jednakże granicach żądania uprawnionego, a w pozostałej części wniosek oddalić. Co do sposobu zabezpieczenia poprzez zajęcie spornych lalek, mając na względzie interesy osób trzecich, Sąd orzekł jedynie o lalkach stanowiących własność obowiązanej, nie zaś o wszystkich lalkach obecnych na rynku.

Zastosowane środki tymczasowe zapewnią uprawnionemu należytą ochronę prawną, a obowiązanej nie obciążą ponad potrzebę, może ona bowiem prowadzić działalność gospodarczą bez naruszania autorskich praw majątkowych osób trzecich. Skoro przy tym zastosowany przez sąd sposób zabezpieczenia powinien zapewnić w danym wypadku osiągnięcie celu postępowania zabezpieczającego, a celem niniejszego postępowania zabezpieczającego jest usunięcie naruszenia autorskich praw majątkowych, tym samym zakazanie obowiązanej do czasu prawomocnego zakończenia postępowania oferowania i wprowadzania do obrotu spornych lalek jest w realiach niniejszej sprawy adekwatne do ochrony prawnej, która ma zostać udzielona uprawnionemu, podobnie jak ich zajęcie, które ma na celu zapobiegnięcie dalszego wprowadzania do obrotu lalek oznaczonych numerami (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...).

Przy określaniu wysokości sumy pieniężnej w trybie art. 756² k.p.c. należy mieć na uwadze, że zagrożenie obowiązkiem jej zapłaty jest środkiem przymusu zastępującym grzywnę, o której mowa w art. 1050 § 1 k.p.c. oraz art. 1051 § 1 k.p.c. Według zaś art. 1052 k.p.c. grzywna wymierzona w jednym postanowieniu nie może być wyższa niż 15.000 zł, a ogólna suma grzywien w tej samej sprawie nie może przekraczać 1.000.000 zł. Wprawdzie art. 1052 k.p.c. nie odnosi się wprost do wysokości sum pieniężnych, o których mowa w art. 1050¹ k.p.c. i art. 1051¹ k.p.c., ale – mając na uwadze identyczną funkcję grzywny oraz sumy pieniężnej – można postulować, aby wysokość sum pieniężnych określanych przez sąd zamiast grzywny nie przekraczała kwot wskazanych w art. 1052 k.p.c. Jeżeli zaś chodzi o zagrożenie obowiązkanemu nakazem zapłaty określonej sumy pieniężnej na wypadek działania przez obowiązane go wbrew obowiązkowi nałożonemu na niego w postanowieniu o zabezpieczeniu, to – jak wynika z art. 1051¹ w zw. z art. 1051 k.p.c. – chodzi tu o wymuszenie na dłużniku zaniechania pewnej czynności albo nieprzeszkadzania czynności wierzyciela (pati, non facere, omittere) i może być stosowane tylko „za każde kolejne naruszenie obowiązku” (por. A. Jakubecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom II. Art. 730-1217, System Informacji Prawnej LEX, 2019). W niniejszej sprawie uprawniony wnioskował o zagrożenie zapłatą za każdy przypadek naruszenia któregośkolwiek z zakazów nałożonych postanowieniem. Na mocy pkt. III postanowienia nałożono na obowiązane go zakaz wprowadzenia do obrotu i oferowania do sprzedaży lalek o numerach (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...), które to zakazy mają charakter non facere, dlatego też w tej części wniosek należało uwzględnić poprzez zagrożenie obowiązanej nakazaniem zapłaty na rzecz uprawnionego kwoty 15.000 zł za każdy przypadek naruszenia powyższych zakazów.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak sentencji postanowienia.

Sędzia Jarosław Antoniuk